

Justitsministeren (Rytter): Det ærede Medlem (Marie Christensen) rører dér ved et Spørgsmaal, som er rigtigt, nemlig hvordan Samfundet vil se paa disse Mennesker. I saa Henseende er jeg fuldstændig enig med det ærede 16de landstingsvalgte Medlem (Godskesen). Jeg vilde ønske, at Indgrebet kunde ske hemmeligt, for at bruge et lidt kraftigt Ord. Det er netop det kedelige ved det, at en Sag skal gaa gennem saa mange Instanser. Men jeg vil dog haabe, at den Slags Sager vil blive behandlet med den yderste Diskretion fra alle Sider. I et Par Tilfælde, hvor Indgrebet har fundet Sted af lægelige Grunde, er det gaaet godt.

Det ærede Medlem siger nu, at hun ikke talte om § 1. Ja, saa har jeg misforstaaet det ærede Medlem og maa gøre en Undskyldning. Jeg forstod imidlertid det ærede Medlem saaledes, at hun sagde: Ja, man kan jo godt sige, at det er en frivillig Sag; men naar vedkommende staaar overfor Interneringen og kan komme ud paa denne Maade, er det saa dog ikke ogsaa en Straf, som vedkommende vil føle sig trykket af? Men dertil svarer jeg: Er det ikke et Answer, vi paatager os, ved ikke at kunne give en Tilladelse, naar vedkommende beder om den?

Det ærede Medlem kom til sidst ind paa det Spørgsmaal, som var absolut rigtigt, om Stillingen overfor Børnene. Det ærede Medlem maa imidlertid ikke glemme, hvad Sagkundskaben siger. Den udtaler, at netop overfor Børn, før Puberteten opstaaar, maa man være overordentlig forsigtig. Skønt jeg derfor oprindelig var imod Foranstaltningen, nærer jeg nu efter at have beskæftiget mig med Sagen, og da vi har Sagkundskaben fuldstændig paa vor Side, ikke længer nogen Betænkelighed derved, men anbefaler Lovforslaget.

Godskesen: Den højtærede Minister fremhævede overfor mig, at § 1 er nødvendig, fordi det er uberettiget af Lægen at foretage de Indgreb, her er Tale om, uden offentlig Autorisation. Dette vil jeg lade staa ved sit Værd. Jeg ved meget vel, at Justitsministeriet har erklæret ikke at kunne give Tilladelse til et saadant Indgreb. Det forstaaer jeg overordentlig godt. Derimod staaar imidlertid den Kendsgerning, at slige Indgreb er foretaget i en Række Tilfælde, uden at nogen har krummet et Haar paa Lægens Hoved. Og dette kan ikke forklares ved, at man ikke har vidst Besked om det. Det offentlige har udmærket godt vidt Besked derom, og har

endog bygget derpaa, saa at man, hvor en Person har ladet sig undergive et saadant Indgreb, har anset ham med en betinget Dom, fordi man haabede, at derigennem var Udsigten til, at han atter skulde forse sig, i høj Grad formindsket. Men eet er Spørgsmaalet, hvordan Forholdet er for Tiden, og her lader jeg, som sagt, Ministerens Udtalelse staa ved sit Værd. Det, der er Tale om nu, er noget andet, nemlig at lovgive for Fremtiden, og det er da ikke umuligt, at man kunde affatte Loven saaledes, at man henskød Afgørelsen til de paagældende sammen med Lægen. Men jeg har paa dette Punkt erklæret, at da den højtærede Justitsminister har fundet det nødvendigt, at der skal gives offentlig Autorisation, og jeg erkender, at dette indeholder en Garanti, bøjer jeg mig derfor.

Med Hensyn til § 2 mente den højtærede Justitsminister, at det Eksempel, jeg nævnte, ikke var heldigt, naar jeg nemlig havde talt om, at den Værge, den paagældende i Almindelighed havde, kunde være en Kontorist paa et Dommerkontor, som var beskikket i Anledning af, at den paagældende havde faaet en Arv. Nu vil jeg dog sige, at den Omstændighed, at mit Eksempel havde været mindre heldigt valgt, ikke i stærkere Grad anfægter min almindelige Argumentation. Men jeg kan derhos ikke erkende, at mit Eksempel var uheldigt valgt. Det kan være, at Kontoristen er beskikket som Værge blot under Boets Behandling for at bistaa den paagældende med Hensyn til Modtagelsen af Arven. Men det kan ogsaa være, at det, der er Tale om, er Penge, som skal indsættes i Overformynderiet, af hvilke der hver Termin skal hæves Renter. Hvis dette er Tilfældet, vil Kontoristens Værgesbeskikkelse blive almindelig. Han bliver altsaa ved med at være Værge for vedkommende psykisk abnorme Person, men Værgemaalet vil kun bestaa i, at han hvert Halvaar hæver Overformynderierenterne i Skifteretten og sender dem hen til den Anstalt, hvor den paagældende opholder sig. Og dette giver ikke noget videre Kendskab til den paagældende Person, heller ikke nogen Garanti for, at Kontoristen vil være den rette Mand til at træffe de Afgørelser, der her er Tale om.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.